

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Avxibii, Archiepiscopi Solensis, qui fuit discipulus sancti Apostoli, & Euangelistæ Marci. Ferturq[ue] ab eo baptizatus. Claruit sub Nerone Imperatore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

monia sunt, & simulacra nullo sensu prædus-
go autem omnia suppliciorū genera prius
ire paratus sum, quām relīcta fide nostra, ad im-
um simulacrorum cultum transfire.

Cūm deindē multa admodum luculentia
ratione fidei differeret, Iudæorum & gentilium
multitudo exclamauit, ut silentium ei à Procur-
atore imponeretur. Procurator verò cum sua spō-
tē satis ad iram incitaretur, iussit venerandissimi
Martyris corpus flagris crudeliter cōfici, atq; in confes-
sione Christi perseverantem martyrem manibus
& in torrentem demer-
gitor.

pedibusque ligatis, in torrentem demergi. Nix
impius Procurator sententiam protulera: cum
Leo sublati ad Deum oculis gratias egit, & ultimum
spiritum in precibus pro persecutori luo-
rum salute fusis, in medijs fluctibus emisit.

MAXIMI, CLAVDII, PRÆPEDI-
gnae & duorum filiorum eius martyrum,
inueniet lector in gestis S. Susanna
die 11. Augusti.

VITA S. AVXIBII, ARCHIEPISCO-
PI Solensis, qui fuit discipulus sancti Apostoli,
Baron. In
Notat.
Martyr R. &
& Euangelistæ Marci. Ferturq; ab eo
baptizatus. Clarus sub Nero-
ne Imperatore.

19. Februa.
Roma pa-
tria Auxibij.

Beatus Auxibius Romæ diuitibus admodū
sed idolorum cultu nefario pollutis, natu-
parentibus: fratrem vnicum habuit Themis-
tagoram, longè à suis moribus in primis antī
dissimilem. Erat enim Auxibius urbano & mini-
ingenio, mente vero casta atq; pudica, & vt uniu-
erbo dicam, cunctis erat virtutibus egregie or-
natus. Cūm autem à parentibus, omnibus: huma-
nus.

sapientiae disciplinis fuisse imbutus, voluc-
nus eum nuptijs satis splendidis, & præclaris
dignitatibus ornare, sed ille cum animo maximo
& mente altiori, contemptis rebus terrenis, ad
altissimarum rerum cognitionem aspiraret, no-
luit hisce vinculis à proposito cursu retardari.
Quare cum parentes vim inferre tentarent, pater
quidem minis, mater verò blanditijs: ipse Roma
relata, claram consensa naui paucis ad v. t. suste-
nationem assumptis pecunijs, Rhodum appulit: p. tias.
inde verò transmisso mari, quod est in Pamphy-
lia, Cyprum venit, ubi in vico quodam, qui Por-
sus dicitur constitit, ut à maris iactatione, colla-
plas vires nonnihil reficeret.

Accidit autem ut eodem tempore Barnabas cū
Marco eas regiones peragrarent, & populis illis,
extrema diuini verbi fame laborantibus pabula
solutis ministrarent, & constanti prædicatione
impietatem profigarent. Vnde Iudæi & gentiles
intolerabili quadam rabie in diuinos Apostolos Barnabas
accensi Barnabam Constantiæ mortis suppicio Constantiæ,
afficerunt: Marcus verò cū eodem furore ad ne-
cem inquireretur, fuga sibi, immo Christi eccle-
sie autem peperit. Nam postquam dies tres in
speluca quadam delitescens, furem eorum de-
clinasset, egressus inde transit cum Rhodone &
Timone per Limnetem, veniensq; tandem in vi-
cum, qui l'ortus dicitur, inuenit ibidem Auxibiu
rerum Christianarum studiosissimum, sed nondū
per lauacru regenerationis in numerum filioru
Dei adoptatum.

Hunc igitur Christi Apostolus Marcus, cū re- Auxibius à
ligionis & pietatis studio incredibili, flagrantem Marco bap-
cerneret, statim salutari fonte à veteris vitæ deli-
cis expiavit, & impositis manibus, Spiritus sancti Epis-
copus.

gratia mirificè repleteuit, prorsus ut eum gloscopali administratione dignum iudicaret, ita cùm multa eum de diuini verbi prædicatione cuisset, & Euangelij mysteria ei inculcasset.

Marsi, documenta ad xibi nunc quæ diciturus sum diligenter attendit Auxibium, ut ciuitatem illam dæmonum mancipium, pro quo modo fundissimisque errorum tenebris immergam, ut gentiles ad veram lucem transferas, & à seruitute in libertatem vindices. Nemo te cognoscat Christianum esse, sed magna cùm prudentia ac circumspectio-

ne in eorum familiaritatē te insinues, & his procedente tempore, tanquam infantibus, sibi diuini verbi pabula ministrabis, & sermones tanquam lacte eos nutries, donec paulatim robustiores perfectioresque effecti, solidioris christi pacies reddantur. Hæc & alia multa cùm dixisset Marcus, is quidem cum Timone & Rhodone nauigauit Alexandriam: Auxibius vero obtinato ad omnes labores animo, solos iter instituit.

Erat propè ciuitatis portas, templum Iouis, in quo profanus sacerdos vitam agebat, in statuto tempore idolo sacrificia offerret. Hic ut vidit beatum Auxibium iter eò faciem, benignè eum ad se inuitauit, & cibo quoque liberaliter refectum, quisnam & unde esset, & quæ causa perfectionis, quæsivit. Cui cùm Auxibius se Romanum esse, & ciuitatis Solenitatem mœnitate ad eum habitationis locum inuitatum esse responderet, sacerdos ille gratuitem ei ad tempus aliquod hospitium humanitatem apud obtulit. Nec abnuit vir sanctus; efficiens

Auxibius maneret apud Iouis sacerdotem. paulatim cùm doctrina tūm virtutis exemplo

et agnita veritate libenter consueta impietatis Auxibius, sacrificia relinqueret, ac tandem ardentis stu-
diosus Auxibius, sacerdos se totum in viri sancti disciplinam trade-
ret. Hoc felici successu magis iam confirma-
tus Auxibius, ccepit eadem ratione ciuitatem

agredi, eam ex prædicto loco louis, vbi se con-
tinebat, per interualla latenter ingrediens ac
claculum ibidem docens. Hæc cum multo
tempore peregisset, & Paulus ex reditu Marci,
Auxibium Solis agere intellexisset, missis ad He-
taclidem Archiepiscopum literis, monuit eum
v. Auxibium Solis Episcopum constitueret.

Auxibius
confirmatus
Episcopus à
D. Paulo.

Heraclides acceptis literis statim summa di-
fingit Auxibium quæsitus, inuentumque in
templo louis, secum vna in ciuitatem Solen-
sem introduxit, & locum construendo Eccle-
siazdificio designauit, hortatusque Auxibium,
ut aperto deinceps marte dæmonem aggredie-
retur, & Euangelium palam omnibus confiden-
ter annunciasret, cum benedictionis gratia eum
Solis reliquit. Tum Auxibius nihil cunctatus,
nouæ Ecclesiæ fundamenta iecit, multorumque
operis, qui iam C H R I S T O sua nomina de-
derant, breui ad culmen perduclam multis pre-
cibus omnipotenti Deo dedicauit. Post hæc præ-
dicationis munus in publico ciuitatis loco op-
portunè importunè aggressus, maximam homi-
num multitudinem ad veritatis cognitionem
adduxit. Neque verbis tantum, sed multò ma-
gis stupendis rerum factis, fidem confirmabat, & Christum
graciam Salvatoris nostri in omnium confe-
du præclarè constituebat. Confluebant ad eum
ex vicinis vndique locis ægri, dæmoniaci, & va-
tis calamitatibus miserè oppressi, quibus solo

Dedicat Ec-
clesiam Au-
xibius.

Themistago verbo in Christi nomine, optata salutem tribuit. Inter alios autem frater eius Themistagoras Auxibiu fratre suum, fama virtutum eius excitatus, cum coniuge Timo foemina virtutis studiosa Solos venit, & optismatis gratiam, mutata prioris viri institutio, ab eo humiliter, petiit obtinuitq. Quapropter Themistagoras Christi amore vehementer accensus, diaconatus gradum ab Auxentio consequutus est. Timo vero vxor eius, eadē in Ecclesia, diaconissa ordinata fuit; ac soluta, mutuo consensu, carnali copula, yterq; diuinis mysterijs in omni sanctitate sedulè seruuit.

Eodem tempore erat in agro quodam, qui Sopolotamus vocatur, vir quidam, qui ut nomine etiam pietatis studio, Auxibium antistitio ergie imitabatur. Nam ut primum ab eo luftratio, fuit aquis expiatus, indiuiduum se in omni vita sanctitate & laborib. infinitis comitem prabuit & magistri institutum tam præclarè discipulus emulatus est, ut beatus antistes cùm virz terminis instare sibi intelligeret, eum sibi successorem ex diuina voluntate elegerit. Annos quinquaginta vir sanctissimus, cùm admiranda sanctitatis opinione, & stupēdis rerum factis ecclesia illâ admistrauerat, cùm præclara iustitiae corona redimitus ex hac vita migraret. Sancta & veneranda eius reliquiaz fuerunt cum vnguentis & suffictibus in loculo, quem ipse sibi Auxibius preparauerat, depositæ; è quibus omnia sanitatum genera ad eos manarunt, qui dignè eas venerati sunt; & Christi gratiam meritis & intercessione sancti auxiliis obtainere meruerunt; quorum quidem ingens fuit numerus.

Die quodam viri quadraginta dæmonibus obfuti, qui Paphum habitabant, cùm auditione

Moritur S.
Auxibius.

cepissent, quanta vir sanctus ad tumulum suum s. Auxibius miracula patraret, summa cum festinatione eō post obitum properarunt; Et ecclē in ipso itinere quadam obumbratione viri cuiusdam, mirabili splendore osque sanat, coruscantis, qui eis oboram siebat, ab immundis spiritibus curati sunt, cuius gratiam, sancto Auxibio Solis, ad eius tumulum dignis laudibus accepit retulerunt.

PRAECLARVM MARTYRIVM S. SA-
dab Episcopi, & 128. qui cum eo fortiter idipsum Baron. Ann.
subiere, Temporibus Constantij Imperatoris, Tom. 3.
sub Sapore rege Persarum, Anno Redem-
ptoris 344. Iulij Pap. 8. ex
Metaphraſte.

Sanc tus Sadotus qui in episcopatu Salec & 20. Februar,
Ctesiphon regiarum apud Persas ciuitatum,
Symeoni, sub Constantino martyrio vita
finito, successit, eodem anno, fuit terribili qua-
dam visione de futura martyrij palma admoni-
tus. Videbatur enim in somnis sibi videre, scalam doth.
anterris ad summa cæli fastigia erectam, in cu-
m cacumine Symeon requiescens magnis voci-
bus eum ad se inuitabat. Vnde nihil de martyrij
corona & futuro certamine dubitans, ante omnia
populum sibi commissum, diligentissimè in fide
& pietatis studio instruxit, ipseque incredibili
desiderio, ad certaminis gloriam aspirabat.

Secundo itaque persecutionis anno, Sapor
Persarum Rex magno in Christianum nomen fu-
rose concitatus, venit Salec & Ctesiphontem
primarias regni sui ciuitates, & statim Episcopū
Sadot insignem iustitiae ac pietatis cultorem,
cum alijs finitima regionis clericis & monachis
numero 128. compræhendit: ferroque crudeliter
Bbb 5 vincitos

Sapor Rex
Persarum, multos compre-
hendit Chri-
stianos & di-
git.